

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. E., narozený X, toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha

proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10. 2. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. MV-14416-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 29. 1. 2025, č. j. MV-14416-3/OAM-2025, rozhodl žalovaný o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 23. 1. 2025 tak, že řízení zastavil podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**).

II.

Žaloba

2. Žalobce na začátek vytýkal žalovanému nezákonný postup, když o věci nerozhodoval věcně, nýbrž procesně. Dále žalobce namítal porušení ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**), když žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu. Další pochybení žalovaného spatřoval žalobce v neprovedení pohovoru za účasti tlumočníka; žalobce nebyl ve svém jazyce ani poučen (vyjma v angličtině předtištěných formulářů). Žalovaný nikterak žádost neposuzoval s ohledem na značný časový posun od poslední žádosti, neobstaral žádné použitelné podklady k bezpečnosti domovské země žalobce a defacto neposkytl žalobci zákonný prostor pro sdělení jeho azylových důvodů v rámci pohovoru v jazyce, kterému žalobce rozumí. Žalobce poté dále vytýkal žalovanému nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, když pouze uvedl výčet předchozích žádostí, a neuvedl naopak žádný konkrétní důvod na základě kterého by bylo možné dojít k závěru, že se nelze ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování. V uvedeném spatřoval žalobce fakt určité překrotnosti řízení, kdy rozhodnutí, v tomto případě usnesení, bylo vydáno již po šesti dnech od podání žádosti. Pokud k tomu je připočten fakt stresu žalobce, který byl den před podáním žádosti zajištěn, dále skutečnost (dle informace žalobce) že v průběhu řízení nemohl využít tlumočníka, má tento rovněž za to, že samotný proces byl nezákonný a v jeho důsledku bylo vydáno nezákonné usnesení. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro to, aby žádost mohla být věcně přezkoumána, neboť podmínky v jeho domovské zemi se od poslední žádosti (cca před čtyřmi lety) zásadně horšily. Žalobce má za to, že neměl dostatek prostoru, aby dostatečně odůvodnil a doplnil svou žádost, a aby mohly být zjištěny skutečnosti podstatné pro posouzení žádosti jako nepřijatelné. Je tak vycházeno prakticky výhradně z výčtu předchozích žádostí, a nikoliv z řádně zjištěného stavu věci. Žalovaný se při posuzování shora uvedeného nezabýval tvrzenými skutečnostmi řádně, když nepřezkoumatelně tvrdil totožnost tvrzených důvodů, jako v předchozí žádosti, aniž by byl tento závěr učiněn procesně řádně a na základě řádně připojeného spisu, či spisů, řádně nezjišťoval aktuální bezpečnostní situaci v zemi žalobce, ani se o to nepokusil, byť tvrzené důvody závisí na plynutí času, kdy se hrozba újmy může i zvětšovat. Rovněž pak poukázal žalobce na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 (dále jen Příručka). Příručka se ve člancích 195. – 219. věnuje problematice „prokazování faktů“. Žalobce má za to, že pokud mu žalovaným nebyl poskytnut dostatek prostoru pro to, aby mohl být řádně zjištěn stav věci, nemůže mu vytýkat nedostatek součinnosti. Právní zástupce v tomto směru odkázal na rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 43/2009-66. Žalobce závěrem vytýkal žalovanému, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, rovněž pak nebyl ani řádně poučen o možnosti se k těmto vyjádřit a případně doplnit dokazování. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Stejně tak nebylo žalobci řádně sděleno při jednání, že případný pouhý obecný odkaz na předchozí žádost není dostatečným projevem vůle, kdy ani správní orgán nemohl vědět, na co přesně žalobce odkazoval. Pokud je takový odkaz nedostatečný, měl žalovaný povinnost žalobce o tomto poučit. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 25. 2. 2025 žalovaný uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již pátá v pořadí, a ve které jako důvod jejího podání neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, přestože byl poučen, že s ním nebude za tímto účelem veden žádný pohovor a musí tedy vše prezentovat v rámci své opakované žádosti. Žalovaný posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v předcházejících správních řízeních. Žalobce ani v aktuálně podané žalobě nekonkretizoval žádné azylově relevantní skutečnosti, pro které opětovně o udělení mezinárodní ochrany žádá. Žalovaný po zhodnocení i vzájemném porovnání výpovědí žalobce ve všech předcházejících řízeních nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování jeho osoby z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo mu hrozilo bezprostřední nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Nedůvodnou shledal žalovaný také námitku týkající se nedostatečného poučení o průběhu řízení o další opakované žádosti o mezinárodní ochranu. V tomto směru žalovaný konstatoval, že poučení pracovníka PřS nemá být návodem, co by měl žalobce udělat, aby dosáhl žádaného výsledku. Žalobce namítá, že nebyl dostatečně poučen, nespecifikuje však, o jaká konkrétní práva se v důsledku absentujícího poučení nemohl v řízení opřít. Pracovník PřS dal žalobci letáček v angličtině, kde bylo poučení o další opakované žádosti, toto poučení žalobce dne 23. 1. 2025 vlastnoručně podepsal. Žalovaný upozornil, že dne 18. 10. 2005 byl proveden s žalobcem pohovor, který byl na jeho žádost veden v jazyce anglickém za přítomnosti kvalifikovaného tlumočnicka anglického jazyka, tudíž poučení ze dne 23. 1. 2025 bylo rovněž v angličtině. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupek dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o další opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť se jedná již o jeho pátou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že:
 - první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 18. 10. 2005. Svou žádost tehdy žalobce odůvodnil především obavou z rodiny ze strany svého otce, jejíž členové po něm vyžadovali rituální praktiky, se kterými nesouhlasil, za což mu od nich hrozila smrt. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 2. 11. 2005, č. j. OAM-793/LE-PA03-PA03-2005 (nabylo právní moci dne 7. 11. 2005), jímž byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
 - druhá žádost na území ČR je datována ke dni 9. 5. 2018; žalobce ji tehdy odůvodnil obavou o život ze strany muslimů vzhledem k jeho křesťanskému vyznání, a také snahu o legalizaci pobytu na území ČR. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 18. 7. 2019, č. j. OAM-401/ZA-ZA11-K03-2018 (nabylo právní moci dne 14. 8. 2019), jímž nebyla udělena žalobci žádná z forem mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
 - třetí žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 16. 2. 2021. Svou žádost tehdy žalobce odůvodnil především obavou z návratu do vlasti z důvodu krize a toho, že se tam nemá kam vrátit. Řízení o žádosti bylo skončeno usnesením ze dne 19. 2. 2021, č. j. MV-27764-2/OAM-2021 (nabylo právní moci dne 8. 3. 2021), jímž bylo řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno pro nepřipustnost další opakované žádosti.
 - čtvrtá žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 15. 3. 2021. Svou žádost tehdy žalobce nijak neodůvodnil. Řízení o žádosti bylo skončeno usnesením ze dne 22. 3. 2021, č. j. MV-45652-2/OAM-2021 (nabylo právní moci dne 6. 4. 2021), jímž bylo řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno pro nepřipustnost další opakované žádosti.
9. V již páté aktuálně podané žádosti ze dne 23. 1. 2025 neuvedl žalobce žádný konkrétní důvod jejího podání.
10. Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.“*
11. Z dikce uvedeného ustanovení je poté zřejmé, že je to zejména žalobce, koho tíží břemeno tvrzení a důkazní, a kdo musí tvrdit a prokazovat, že jsou v jeho případě nové skutečnosti nebo že došlo k podstatné změně okolností, které je nutno vzít v potaz a nebyly žalobci známy v době řízení o jeho předchozích žádostech. Nicméně ani žalovaný není zcela zbaven této povinnosti, k tomu viz. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38 Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“

12. Soud tedy v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce skutečně nezměnila natolik, jak tvrdí žalovaný, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
13. Žalobce v řízení před správním orgánem svoji žádost nijak neodůvodnil. V řízení před soudem pak začal tvrdit, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci a současně neumožnil žalobci předestřít důvody, pro něž žádost o mezinárodní ochranu podal. V žalobě poté žalobce dále pouze obecně namítl, že od poslední žádosti (čtvrté žádosti žalobce) došlo k značnému časovému posunu od nynější žádosti žalobce ve vztahu k stavu v zemi původu, která se významně zhoršila. Všechna tato tvrzení mohl žalobce uvést již v řízení před žalovaným, nicméně tak neučinil. Jak v žádosti o mezinárodní ochranu, tak ani v žalobě neuvedl žalobce žádné nové skutečnosti nebo konkrétní důvody, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že došlo k podstatné změně okolností ve smyslu znění ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobcova tvrzení obsažená v žalobě jsou toliko obecná a povrchní bez jakéhokoli konkrétního vymezení daného důvodu, jímž by žalobce rozporoval závěry žalovaného. Jelikož tedy žalobce neuvedl ve své žádosti žádné nové relevantní skutečnosti či okolnosti, a žalovaný neshledal zásadní změny situace v zemi původu, které by mohly zakládat opodstatněnost nové žádosti, postupoval zcela v souladu za zákonem stanovenými podmínkami, když řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastavil usnesením, aniž by se žádostí žalobce věcně zabýval. Veškeré úvahy a podklady, na jejichž základě dospěl žalovaný ke svým závěrům, jsou dostatečně a přezkoumatelně zachycené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dle soudu neponechal prostor k pochybám o tom, proč, jak a na základě jakých důkazů a způsobu jejich hodnocení rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
14. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu *„Pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
15. Žalobci se dne 23. 1. 2025 dostalo velmi podrobného poučení o jeho situaci a následcích souvisejících s nedostatečným odůvodněním jeho žádosti o mezinárodní ochranu, s tím, že v případě další opakované žádosti nebude vyzván k poskytnutí údajů ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ani s ním nebude proveden pohovor a při předběžném posouzení žádosti bude tedy OAMP vycházet pouze z informací, které jsou uvedeny písemně v žádosti, případně které ke své žádosti doloží. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce byl poučen, co Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

se týká nezbytnosti uvést ve své žádosti veškerá relevantní tvrzení a s tím spojeným faktem, že nebude přistoupeno k pohovoru či jinému doplnění vysvětlení důvodů uvedených v žádosti. Tím, že žalobce neuvedl ve své žádosti žádné důvody, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby se jej na cokoliv doptával či jej nechával cokoliv doplňovat v rámci pohovoru. Ze správního spisu je poté patrné, že tento téměř totožný postup zvolil žalobce již v řízení o jeho čtvrté žádosti, kdy bylo ze strany žalovaného postupováno obdobně. Žalobce měl tudíž praktické zkušenosti s azylovým řízením i možnými negativními následky neuvedení nových skutečností či okolností případu, a to včetně neprovedení pohovoru. Rovněž v této souvislosti soud odkazuje na znění ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jenž tento postup žalovanému přímo stanoví zákonem.

16. Rovněž z předchozích řízení je patrné, že žalobce plně rozumí anglickému jazyku, v němž mu bylo nyní poučení poskytnuto, neboť předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany byla vždy vedena za přítomnosti tlumočníka do jazyka anglického, jímž žalobce hovoří. V tomto směru tudíž neshledal soud postup žalovaného chybným či v rozporu se zákonem. Jelikož nebylo přistoupeno ani k ústnímu pohovoru, nevznikl důvod pro přítomnost tlumočníka.
17. K tvrzením žalobce o zásadním zhoršení podmínek v zemi původu, jež zazněla poprvé v žalobě, soud konstatuje následující. Žalobcova námitka nepoukazuje na žádné konkrétní a individualizované zhoršení bezpečnostní situace v zemi, které by vypovídalo o azylově relevantním zhoršení situace v případě návratu žalobce do země původu oproti předešlé žádosti. Žalobcem toliko obecné prohlášení o zhoršení situace v zemi původu jen pro samotný časový rozdíl mezi aktuální žádostí žalobce o mezinárodní ochranu a žádostí učiněnou v letech 2021, není způsobilé zpochybnit závěry žalovaného. Žalovaný si za účelem posouzení aktuální bezpečnostní situace v zemi vyžádal informace a podklady, konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 6. 2024, a Informace MZV ČR č.j. 120773-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 9. 9. 2024. Z těchto zpráv vyplývá, že situace v zemi není zcela utěšující, avšak zůstává dlouhodobě neměnná s výjimkami, které však nebyly správně vzaty v potaz pro jejich irelevantnost z hlediska azylového řízení (ekonomická situace). Jelikož žalobce nyní ve své žádosti neuvedl žádné konkrétní změny v zemi původu ve smyslu znění ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, znemožnil tím žalovanému zabývat se potenciální změnou v zemi původu podrobně se zaměřením na určitou problematiku. Vzhledem k výše uvedenému soud považuje způsob a rozsah, jakým se žalovaný s touto otázkou vypořádal, za dostatečný a odpovídající případu žalobce.
18. Rovněž soud neshledal žalovaným zjištěný stav věci nedostatečným, neboť žalovaný si pro své rozhodnutí obstaral dostatek materiálů o zemi původu k porovnání možných změn (viz shora) a současně vycházel i z rozhodnutí o předešlých žádostech žalobce o mezinárodní ochranu na území ČR. Lze shrnout, že žalobce vycházel z podkladů typických pro daný typ řízení, který je typický kladeným důrazem na rychlost řízení. Jelikož žalobce nepředložil ani netvrdil žádné nové skutečnosti nebo okolnosti svého případu, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby obstarával důkazy pro podporu či vyvrácení žalobcových tvrzení. Žalovaný tudíž svoji důkazní povinnost splnil v plném rozsahu, když zajistil důkazy o stavu v zemi původu žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. K odkazu žalobce na Příručku vysokého komisaře pro uprchlíky OSN soud konstatuje, že se jedná tolíko o dokument doporučujícího charakteru, nikoliv o závazný právní dokument. Nad to problematika, na niž žalobce v souvislosti s tímto dokumentem odkazuje, není přílehlavá jeho situaci. Žalobci v aktuálně projednávaném případě nebránilo nic v tom, aby uvedl rozhodné skutečnosti, a to zejména s přihlédnutím k řádnému poučení, jehož se mu ze strany žalovaného dostalo.
20. Námitku, jíž žalobce vytýkal žalovanému procesní pochybení, spočívající v tom, že žalobce neseznámil s podklady k rozhodnutí, stejně jako mu nedal možnost se k těmto vyjádřit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neshledal soud důvodnou. Totožnou otázkou, tj. zda je ve zkráceném řízení ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu nezbytné postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu, se zabýval i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 18. 4. 2024, č. j. 2 Az 23/2023 – 62 [24-30], kde dospěl k závěru, že v daném typu řízení není třeba na tomto postupu trvat, tudíž se žalovaný nedopustil žádného pochybení, pakliže žalobce neseznámil s podklady k rozhodnutí a současně mu nedal možnost se k nim vyjádřit ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona.
21. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a respektující veškeré zásady správního řízení, neboť žalobce ve svém případě skutečně netvrdil či neprokázal žádný nový důvod nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k jeho možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, přičemž žalovaný si pro své závěry obstaral dostatek aktuálních podkladů. Rovněž v procesu předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí nebylo shledáno žádné pochybení, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. července 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.